

MIA FRANCES

A Sziwkirálynő MINDENT VISZ

eROW aniX-füzetek 2

Két ország találkája

Amikor Sophie felnézett a hajóra, magában már minden lehetséges módon igyekezett elképzelni azt az embert, aki éppen készült keresztbe tenni neki. Előre felkészült azzal, hogy mit fog majd mondani és hogyan fogja kezelni az ügyet: a szokásos diplomata üzemmódban.

– Jó napot! – hallott meg maga fölött egy angol akcentusú férfihangot, majd csatlakozott hozzá a tulajdonosa is.

– Ön... Mr. Stone? – érdeklődött a nő gyanakodva.

Nem pont így képzelte el. Egy zömök, vörösesszőke, világoskék szemű, tejfölbőrű és szakállas-szőrös hajóskapitányt vizionált maga elé a neve alapján – *Glen Stone* –, ehelyett teljesen más benyomást szerzett. Egy magas, barna hajú, természetesen izmos testalkatú, nála talán kicsivel fiatalabb, meghatározhatatlan szemszínű, markáns arcvonású, de mégis helyes férfit látott.

Azt várta, hogy a férfi egyből ellenszenves lesz és jogosan utálhatja majd, de ehelyett egy elsőre szimpatikus arc mosolygott le rá a fedélzetről. *Fenébe! Így sokkal nehezebb lesz visszazavarni a tengerre... De ez is csak egy komplikált helyzet, amit meg kell oldanom!*

– Szép jó napot! – folytatta tovább angolul az idegen. – Kívánja megtekinteni a hajómat? – Glen a kérdést

azért magázó módban intézte, hogy megadja a tiszteletet a magas politikai tisztségben álló hölgynek.

A férfi is megnézte magának a mólón álldogáló Sophie-t. A nő nem érkezett egyedül. A nála jóval fiatalabb testőrét és a titkárát Stone rögtön unalmasnak találta, így inkább a közöttük feszengő, fiatalos külsejű, de nyilván hozzá hasonló korú asszonyt bámulta meg. *Milyen csinos, abhoz képest, hogy politikus* – jegyezte meg magában, de ennek nagyobb jelentőséget nem tulajdonított, lévén majdnem minden asszonyba belátta a szépet, és hasonlóan majd minden politikust gyűlölt. Egyre inkább csak azon járt az agya, hogy: *Az a tény, hogy ő ennek a kis zsebkezdőnyi országnak a köztársasági elnöke, az nehezíteni vagy könnyíteni fogja a szerződés menetét?*

Miután mindannyian feljutottak a fedélzetre, letudták a kötelező köröket.

– Méltóságos asszonyom – kezdeményezett a vendéglátó, és illedelmesen kezét csókolt Mme Nace-nak.
– Glen Stone, MI6. Fáradjanak beljebb!

Sophie kényszeredett mosollyal nyugtázta ezt a szrinte nyilvánvalóan szexista, elavult kulturális csökkenvényt. *Bezzeg, ha férfi lennék, kapnék egy erős ujjszorítást, nem egy ilyen lanya lekezelést! Csak határozottan* – intette magát gondolatban –, *mert ez egy dörzsölt alak lehet, te pedig politikus vagy, ki kell bekelned a játszmáit!*

– Mr. Stone – erőszakolt ki mégis egy határozott kézfogást, hogy csak úgy ropogott belé az angol keze.

Azt a rohad! *Ez nem semmi nő!* – méltatta Glen elméje a bátor tettet. Első benyomásra tehát megkedvelte M^{mc} Nace-t, ugyanakkor valamiféleképpen tartani is kezdett tőle.

Gyorsan bevetette minden sármját és vendégszeretetét, azzal gyorsan beljebb invitálta a hármas küldöttséget a fedélközbe.

– Mit adhatok inni? – készségeskedett a bárpult mellett, amíg Sophie testőre és titkára felderítették szemmel a terepet, az elnöknő pedig helyet foglalt az egyik kényelmes bőrfotelben.

– Térjünk a tárgyra, Mr. Stone – szólalt meg kimért kacérsággal M^{mc} Nace. – Ön ki akarja rabolni az országot, amit én minden erőmmel meg fogok akadályozni.

Ez a mondat csaknem padlóra küldte a brit hírszerzőt, aki „tengeri medvének” állt. A most egyszerűen álnoknak gondolt nő egyenest kikiáltotta a kétszemélyes háborút. *Na mi van, ez a békaazabáló kis zsebkirályság hadba kerül az Egyesült Királysággal?* – ironizált Glen az elméjében idegesen, és zúgni kezdett a füle, ahogy a magasba szökött a vérnyomása. Becsapva érezte magát, csaknem jogosan, és a sarokba szorítósdit amúgy sem szívelhette.

– Azért ez egy kicsit erős megfogalmazás, méltóságos asszonyom! – köszörülte meg a torkát, ahogy kiszáradt és eltompult a hangja. – Hagyományos üzleti modell alapján megszervezett adásvételt bonyolítanék le, ha megengedi.

Milyen pimasz! – fortyant fel gondolatban Sophie. Kitoloncoltassam? Á, Isten őrizze! Nem akarok én bonyodalmaikat James Bondékkal...

– És mégis ki engedélyezte ezt, ha én nem? – állt bele a szócsatába.

Akkor érkezett meg az ötödik „kerék”, akire a politikusnő kifejezetten számított is. Nehézkes léptekkel kopogott végig a fedélzeten, majd a lépcsőn lesétálva köszönt be hozzájuk, mikor leért. *Alexandre Carlipintos! Már rég menesztenem kellett volna!*

A középkorú, kissé elhízott férfi a Nace-kabinet külügyminisztere volt. Előszertettel próbált meg olyan döntéseket végignyomni a kormányon, amelyeket a köztársasági elnöknőnek rendre meg kellett vétóznia. Carlipintos meglehetősen nyitott volt az alternatív import és pénzügyi megoldások irányába, szemben a sokkal hagyományoszeretőbb és konzervatívabb országvezetővel.

– Mit jelentsen ez, Alexandre? – vonta kérdőre a külügyminisztert Sophie. Egymás között voltak, megengedte magának a közvetlenebb megszólítást. Meg már úgyszólván minden mindegy volt. *Ez a bolond eladja a hazáját! Hova toloncoljam ezt a szerencsétlent? Végeztessem ki?! Amióta EU-tagállam vagyunk, ez végképp elavult lett...*

– Elnökasszony, kérem – szabadkozott a megszólított. Hamar kerítettek neki is egy ülőhelyet, annyira kifulladt a hajótestre mászástól. – Ön is tudja, hogy... Lavinia tőkeinjekcióra szorul, amire minél előbb sort

kell keríteni. Mivel belföldi forrásokra nem igazán hagyatkozhatunk, a külföldi tőkeerőt kell megcéloznunk. Azt pedig...

– Silence, Alexandre! – reccsent rá franciául Sophie, mert végtelenül felbosszantotta politikustársa süket dumája.

Pontosan tisztában volt vele, hogy szeretett miniállamuk, Lavinia komoly likviditási gondokkal küzdött, konkrétan az államcsőd felé robogott teljes gőzzel.

A miniszter szót fogadott, úgy tűnt, belátta, jobban teszi, ha inkább hallgat. Tetemre hívták, és most maximum mérlegelheti a további karrierlehetőségeit, ha nem kerül helyette börtönbe egész életére.

– Maga a hátam mögött és az ország érdekei ellenében próbált eladni egy nemzeti kincset! – szikrázott fel felettese szeme. – Mégis mit képzelt? Hogy nem jövök rá? Hülyének néz engem?!

– Távol álljon tőlem, méltóságos asszonyom! – rebegte kétségbeesve Carlipintos. – Pont, hogy igyekeztem Lavinia érdekeit...

– Fogja be a száját! – sikoltotta kitérve a diplomatis stílusából Sophie, mert már érezte, hogy elvesztette a csatát. Az utolsó vérig harcolnia kell, de kezéhez közel tarthatja már a fehér kendőt.

Glen idegeit kezdte felőrölni a meddő vita, és passzív agresszióval reagált:

– Most, hogy sikeresen elriasztottuk a cápákat a kikötőből, rátérhetnénk az üzletre?

– Nem lesz semmiféle üzlet, uram! – állt fel M^{mc} Nace fenyegető tartással, mert annak ellenére, hogy egy fejjel alacsonyabb volt Stone-nál, még mindig ő volt a rangidős. – A műtárgy nem eladó! Felszólítom, hogy huszonnégy órán belül hagyja el Lavinia felségterületét!

Az angol megint kezdett szédülni, de nem tudta, hogy a hirtelen fellépő stresszhatás, vagy a nő kegyetlenül erős kisugárzása okozta-e. Mielőtt eluralkodtak volna rajta a férfias érzelmek, hátralépett egyet és elővette a híres brit hidegvérét.

– Elhagyom, de csakis üzletkötés után – suttogta vérfagyasztóan nyugodt hangon. – Emlékeztetném, hogy az Egyesült Királyság már nem az Európai Unió része, ezért nem kívánnék diplomáciai bonyodalmakat egyik országnak sem. Azt hiszem, bőven elég a világnak két háborús konfliktus a közelben.

A lavin-francia nép leánya azonban inkább a monegaszkok vérmérsékletével bírt, így Sophie elvörösödött az idegességtől. *Ó, hogy akadna a torkodon a teafilter!*

– Ha annyira üzletet szeretne kötni – nyelte le a mérgét –, illendő lenne árat ajánlani. Én pedig, mint Lavinia első felelős embere, majd eldöntöm, mit adok érte cserébe!

Az első tárgyalás

Ennyiben maradtak, aztán este, a megbeszélte időpontra engedték magukat a Nace-palotába vitetni. Így hívták az elnöki és kormányzati főhadiszállást, mivel eredetileg valóban egy palota volt. Mielőtt Sophie-t demokratikus formában, a népe megválasztotta volna köztársasági elnöknek, itt hercegek laktak, a Nace-ház leszármazottaiként. A legifjabb lemondott az arisztokrata privilégiumairól, illetve minden politikai-diplomáciai tudást és tapasztalatot megszerzett ahhoz, hogy hiteles „államnő” lehessen. Ő maradt az egyetlen, tulajdonképpen az utolsó Nace – miután a szülei és a testvére is meghaltak rákban, gyermekei pedig nem születtek, mivel férjhez sosem ment –, és már negyvenhat éves is elmúlt. A kihalás szomorú sorsa várt tehát erre a névre, hiszen hiába volt még pár unokatestvére, ha azokat már Grimaldiknak hívták, és a nem messze fekvő Monaco területén éltek. Persze nem igazán tartották a kapcsolatot, így rájuk sem számíthatott Lavinia népe.

– Elnökasszony! – szakította ki búskomor révedezéséből egy kellemesen bűgő hang.

– Hívjon csak Sophie-nak – legyintett lemondóan a megszólított.

– Sophie, emlékeztetném az ígéretére: ön elad nekem valamit a pénzért cserébe, ha már az eredetileg

megbeszélte műtárgyat nem vehetem meg – vágott Glen kihívóan a dolgok közepébe.

– Azt ígértem, ha ön mond egy összeget, én eldöntöm, adok-e érte valamit – ébredt fel a politikus az aszszonyban.

Stone elégedetlenül mordult fel, mint aki tisztában van azzal, hogy így majd sokáig elhúzódik ez a tárgyalás.

– Kétszázezer angol font, első körben – terített végül kártyát a brit hírszerző. – Mert lehet szó még egymillió amerikai dollárról is, azonban akkor ragaszkodnék az eredeti lavin műtárgyhoz.

Egy percig néma csendbe burkolóztak mind a ketten.

– Eugene – szólt hirtelen az okoskarórájába Sophie –, mondjon egy aktuális EUR–GBP és EUR–USD árfolyamállást!

A túloldal franciául válaszolt, annak ellenére, hogy az utasítás angolul hangzott el. Mme Nace egy tableten pötyögte hanyagul a számokat, látszott, hogy nincs ínyére a Stone által remélt üzlet. *Kevesebb pénz, de talán rá tudom venni, hogy mondjon le a nemzeti kincséről* – morfondírozott. *Aztán... lehet, megszerzem a valutát is, csak okosnak kell lennem...*

– Először célozzuk meg a kétszázezer fontot – hajolt előre összekulcsolt ujjakkal, hogy ellentmondást nem tűrőnek tűnjön. – Ám addig is áruljon el nekem valamit, Glen.

Az angol látszólag meglepetten nézett rá.

– Ne kíméljen! – Valójában már várta, hogy vallatni kezdik.

– Van családja? – szegezte neki a kérdést az államnő.

Stone hátát és homlokát kiverte a hideg veríték, miközben úgy érezte, mintha felszökött volna a láza. Nem tudta hova tenni, de most nagyon is örült, hogy elmondhatta az igazságot:

– Nincs. A magamfajta nem hiányzik senkinek, ha erre volt kíváncsi.

Valójában igazi James Bond-életet élt, ami a csajozást illette. Két ügy között egyik ágyból ki, a másikba be... A nevékre sem emlékezett. Igazság szerint inkább folytatta volna ezt, de Laviniába sodorta a jósorsa, ahol megpillantotta a legnagyobb tróféát. Akár a halált is bevállalta volna, csak ágyba vihesse a vele szemben ülő asszonyt. *Nem is lehet olyan rossz itt meghalni, van szép tengerpart, Monte-Carlo sincs messze...*

– Ha meg akar ötletni, előtte azért szerencsét próbálnék a szomszédban – somolygott csibészesen. – És közlöm, hogy a polóniumos teába jódózott sót kérek...

Mindig elviccelte a helyzetet, ha bajba került, mivel a humort egyfajta túlélési eszköznek tekintette.

– Eszem ágában sincs megötletni, Glen! – kacagott fel Sophie, most először. – Ám őszinte leszek magához. Nem tudom, ekkora vagyonért cserébe mit adjak, ami a hazánk tulajdona, és mégis nélkülözhető. Felajánlanám, hogy lakjon addig a palotában, és nézzen körül. Készítsen leltárt, szedje össze, amit konvertibilis értéknek gondol. Bármit elvihet, kivéve azt a műtárgyat. Az sosem lesz eladó.

A büdös mindenségét, de jól játszik ez a nő! – ismerte el magában a férfi, azzal engedett csábító kíváncsiságának, és beleegyezett az ajánlatba. Tetszett neki, hogy a köztársasági elnöknő közelében maradhat, legalábbis eljátszott egy pajkos pillanatig a gondolattal: *Tudnék mit kezdeni vele... És talán a műtárgyat is megszerezhetném egy fiúst alatt!*

Még aznap este megmutattak neki mindent a palotában, amit csak lehetett, és még annál többet is meséltek a hely és az ország történelméről, legendáiról, már-már elképesztő fantazmagóriák szintjéig emelkedve. Stone szinte beleszédült Lavinia, Monaco kistestvérenek törtériájába, hogy ki kivel, hol mikor szövetkezett vagy ellenségeskedett, és főleg, miért. Egyedül arra nem kapott választ, hogy Sophie Nace miért nem hajlandó megválni a nemzeti kincsnek tartott műtárgytól.

Valójában sosem nevezték meg, nem is igazán tudta, mi az, ugyanis az MI6 és az MI5 felettes szervezete, a Brit Belügyminisztérium hétpecsétes titokként kezelte. „Műtárgynak” vagy „leletnek” hívták maguk között, és biztosan nem ért annyit, mint kétszázezer angol font, pláne nem egymillió amerikai dollár, ám az Egyesült Királyság és az Amerikai Egyesült Államok valamiért nagyon a magáénak akarta.

Bár tudnám, mi ez a tárgy! De talán bengereljük le legkedvesebb politikusunkat... Ne engedjük veszni a lehetőségét!

– Összeírom a listát, és amint megvagyok, elintéztetem a kétszázezer angol font átutalását az önök

bankjába – buzgólkodott Glen. *Amíg itt rostokolok, bármi megtörténhet.*

– Nagyszerű! Én pedig a lista alapján megszervezem a logisztikát és a szállítmányozást – kontrázott rá Sophie. *Figyelni foglak... Mondjuk, nem lesz nehéz, mert jól nézel ki...*

Az elnöknőre kezdett hatni az elfogyasztott koffein, a gyorsan fogyó Sangría és férfivendége egyre erősebben érzékelt elemi kisugárzása, miközben feloldódtak a borban a gátlásai is.

Pillanatok alatt kialakult egy forró fronthelyzet ket-tejük között, ahogy ott ültek egymással szemben a szó-fán, és körbelengte őket a másik feromonja.

– Tökéletes, Sophie, köszönöm! És ha megengedi, szeretnék a lehető leghasznosabb lenni, ameddig itt vagyok. Rendelkezzen velem – adta meg magát Glen a magasabb rang előtt. *Hú, azt hiszem, jól haladok, de mitől vagyok ilyen rámenős? Annyit nem ittam, szóval itt valami más van...* – lepődött meg önmagán.

– Már azért is hálás vagyok, ha megköttetik az együttműködésünk – hebegett M^{mc} Nace. *Veszélyes ez a pasi! Magamba kell bolondítanom, mielőtt ő teszi meg velem... Csak így tarthatom a figyelmem alatt! Ahogy látom, uralkodni akar rajtam és a helyzeten, de nem hagyhatom! Én vagyok Lavinia első asszonya!* Bár a szíve és a teste egészen mást súgott, a lelke és az esze végül csak megmaka-csolta magát belül, és előbújt belőle ismét a diplomata énje: – Koncentráljunk a leltár elkészítésére!

– Vannak más téren is tapasztalataim. – A férfi hangja bársonyosan mély volt, de határozott. *Abogy érzékelem, azért csak megtöröm a jégszívét! Az a specialitásom...*

– Mint például? – válaszolt hasonló hangszínen az asszony is. *Sajnos, nemcsak őrzítően szexi, de dörzsölt is! Okosabbnak kell lennem nála...*

– Kicsit a biztonságpolitikához és a közgazdasághoz is van jártasságom. – Most Stone hajolt előre és kulcsolta össze az ujjait. *Akkor vessük be a teljes arzenált...*

– Ez azt jelenti, hogy...? – Beszélgetőtársa keresztbe vetette csinos lábait, és hanyagul ült tovább. *Mindig egy lépéssel előrébb kell tartanom, mert megbolondít! Ilyen könnyen nem kap meg!*

– Lehet, hogy segíthetnék Laviniát kiemelni az államcsődközeli helyzetből. Szakértőket is ismerek, akik erre a horderejű problémára specializálódtak. Természetesen megértem, ha esetleg nemet mond, hiszen külföldi hírszerzőként nem szabad, hogy közöm legyen az országa belügyeihez. Azonban ugyanez miatt talán nem elhanyagolható a kapcsolatrendszerem – nézett a nő sötétkék szemébe. *Még ma megszerzelek!*

Sophie erre nem felelt, csak finoman felhúzta a szemöldökét. *Ó, a büdös mindenit az agyas dumádnak! Nem sokáig állok így ellen...*

Igyekezett nem sokat inni a borból, amit kitöltött maguknak. A vendégére, úgy tűnt, nincs hatással az alkohol, de ő érezte, hogy lassan a fejébe szállt, ágyékába pedig bizsergés költözött. Nem tudhatta,

hogy ez utóbbiban osztozott a férfival is. Kikortyolták poharaikból az utolsó Sangría-cseppeket, de már nem töltötték újra.

– Továbbra sem vagyok hajlandó eladni a nemzeti kincset – tért vissza az eredeti témára. *Muszáj kitartanod, Sophie! Nem adhatod fel sem a méltóságodat, sem az életedet, az emlékeidet meg pláne nem!*

Glennel ellentétben ő ugyanis pontosan tudta, mit védelmezett annyira. És ő volt az egyetlen, aki ismerte a nemzeti kincs mibenlétét.

Érezte, hogy elkezdődött közöttük egy mocskos és intrikus játék, mivel a saját érzéseiket már rendkívül birizgálta testi vágyaik elérésének lehetősége.

– Természetesen megértem. Amúgy is egymillió dollárt ígértem érte, ha esetleg mégis megváltozna a véleménye – hangsúlyozta ki a mondat végét, remélve, hogy befolyásolhatja a nőt. *Ez az, Stone, csak így tovább! Lesz ő még engedékenyebb...*

– Miért olyan fontos a briteknek ez a tárgy? – kérdezett rá Sophie. *Csak ne nézzen így rám... Felfal a szemével!*

– Erről nincsenek információim. Igazából arról sincs tudomásom, mi az pontosan – nyitott Glen is. *Ki kell derítenem, mi van a háttérben! De előbb megfektetem ezt a nőt... Ha lehet, még ma éjjel!*

– Semmi különös – háritott M^{mc} Nace. *Tudom, miben mesterkedsz, te ördögien gonosz félisten... Kéne a kincsem, mi? Csak a testemen át! Azt adnám oda inkább... Ó, te jó ég, Sophie! Elment az eszed?*

– Nem is azért, csak... ha netalán a leltárnál véletlenül a listára kerülne... – ügyeskedett a szavakkal Stone.

– Nem fog, higgye el! Nincs a palotában – árulta el az asszony. *Ó, a robadt élet! Sophie, fogd már be!*

– Helyes... Ha már nemzeti kincs, javallott biztonságos helyen tartani.

– Ez az első biztonságpolitikai tanácsa, kedves Glen?

– Alighanem. Lám, máris hasznos vagyok! Átmentem a vizsgán? – somolygott a brit, és elöntötték agyát a hormonok.

A nő beharapta az alsó ajkát, de nem szólt, csak biccentett. Mindketten felálltak, jelezve ezzel, hogy befejezettnek tekintették a tárgyalást.

– Akkor... megmutatja a szobámat? Későre jár – nyújtotta a kezét Stone. *Mindent bele, öregem!*

– Persze, hogyne – állt fel M^{mc} Nace, de nem érintette meg a férfit. *Ó, úristen! Álljunk már le! Azért én mégiscsak egy ország első embere vagyok, ő pedig egy másik állam hírszerzője. Ez nem egy újabb 007-es mozi!*

Megfordult, és elindult a kijárat felé, hagyta, hogy kövesse a férfit, miközben megbabonázva nézi a nő sudár termetét és ringó csípőjét. Szabályosan felizzott közöttük a levegő, ők pedig siettek a vendéglakosztályok irányába, ahogy csak bírtak.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

